

frumenta, et fiebant servi. Timemus nos fieri servi? Væ nobis, si non erimus illius servi¹. Quid nobis prodest recusare talem Dominum? Et sub diabolo erimus, et famem patiemur, et potestatem veri Domini non effugiemus. Te ipsum da, et eme tibi sindonem, id est, spiritale amictorium. Sic etiam cujusdam panis pretium tu ipse es. Quid enim? Quia das te voluptati, nonne pro concupiscentia carnis, tanquam ut emas meretricem, te ipsum das pretium? Quantum est ut Deo te des, panem vivum tibi emas, qui de cælo descendit, eodem ipso pretio quod tu ipse es? Pretium enim meretricis tantum est, quantum panis unius². » Sindones fecit, et vendidit. »

XXI. « Cinctoria autem Chananæis³. » Cingant se, operentur, veniant, sint servi de domo ista: ut omnes vestiti, omnes pasti sint. Cinctoria enim fecit, utique ad opus: nam et ipsa opus faciens, accinxit fortiter lumbos suos. Qui sunt Chananæi? Vicinæ gentes populo Israël alienigenæ. « Aliquando qui eratis longe, facti estis prope » in sanguine Christi⁴. » Qui eratis aliquando peregrini Testamentorum, et promissionis spem non habentes, et sine Deo in hoc mundo, nunc autem cives sanctorum et domestici Dei, acceptis cinctoriis operamini in domo dominica, jam facti domestici Dei ex Chananæis, unde erat et illa mulier modo in Evangelio recitata. Chananæa erat, ad mensam filiorum accedere non audebat, sed tanquam canis micas requirebat. Vide quemadmodum se præcinxerit ad opus. Præcinctorium ejus, fides: hoc laudat ille. « O mulier magna est fides tua⁵. »

XXII. Cætera videamus. « Fortitudine et decore induta » est⁶. Decore, » tanquam bysso; fortitudine, tanquam purpura. Quia enim fortis, ideo in passione sanguinea.

¹ Gen. xlii. — ² Prov. vi, 26. — ³ Id. xxxi, 24. — ⁴ Ephes. ii, 13. — ⁵ Matth. xv, 28. — ⁶ Prov. xxxi, 25.

« Et lætata est in diebus novissimis. Lætata est: » hic ergo diu tribulata. Nam unde haberet purpurea vestimenta sine tribulatione?

XXIII. « Os suum aperuit attente¹. » Præstet nobis in illa constitutis, ipsam laudantibus, illi cohærentibus, cum illa et in illa virum ejus expectantibus, ut et nos aperiamus attente os nostrum; non temere, sed caute, attente, sollicite. Cum timore et tremore multo fui apud vos², Apostolus dixit: tanquam dicens: « Os meum aperui » attente. Os nostrum patet ad vos, o Corinthii³. Os » suum aperuit attente. Et ordinem posuit linguæ suæ: » laudans creaturam tanquam creaturam, Creatorem tanquam Creatorem, Angelos tanquam Angelos, cœlestia tanquam cœlestia, terrestria tanquam terrestria, homines tanquam homines, pecora tanquam pecora. Nihil perturbatum, nihil inordinatum. Non accipiens in vanum nomen Domini Dei sui, non substantiam creaturæ sentiens de Creatore: ita ordinate totum loquens, ut non præponat inferiora potioribus, nec subdat potiora inferioribus. « Disposuit ordinem linguæ suæ. » Nihil pulchrius hoc ordine. Unde et ipsa dicit: « Ordinate in me charitatem⁴. » Nolite præpostere agere, nolite perturbare et confundere quæ Deus ordinavit. Ordinate in me charitatem. Amate me tanquam me, amate Deum tanquam Deum: ne Deum offendatis propter me, nec me offendatis propter alium quemlibet, nec alium quemlibet propter me. Ordinate in me charitatem. Beata filia ejus in hoc ordine constituta, cujus inter cæteras celebramus hodie passionem, paulo ante audivimus confessionem, ordinans linguam suam, Honorem, inquit, Cæsari quasi Cæsari, timorem autem

¹ Prov. xxxi, 26. — ² I Cor. ii, 3. — ³ 2 Cor. vi, 11. — ⁴ Cant. ii, 4.

Deo. « Os suum aperuit attente, et ordinem posuit linguæ suæ. »

XXIV. « Severæ conversationes domorum ejus¹. Se-
veræ, fortes, districtæ : non est ubi diffluatur, non amat
dissolutionem. « Cibos autem pigros non comedit. » Me-
rito tantum acquisivit.

XXV. Hic ergo ista laboriosa, vigilans, sollicita, severe
castigans domum suam, surgens de noctibus, intuens
lucernam ne extingatur, in tribulatione fortis, nondum
receptis promissis pavens, brachia sua in fustum confir-
mans, non pigrum panem manducans : sed post labores
istos quasi paupertatis et necessitatis sæcularis, quid erit,
quia in diebus novissimis lætata est? Quid erit, audire
vultis? Audite propter quam spes ardeat lucerna nostra
tota nocte, nunc audite. « Surrexerunt filii ejus, et di-
tati sunt². » Modo in paupertate vivimus, in pauper-
tate vigilamus; et cum morimur, in paupertate dormi-
mus : sed surgemus et ditabimur. Tunc ditabuntur filii
ejus. « Surrexerunt filii ejus, et ditati sunt. » Compara
nunc quaslibet divitias terræ hujus, obnoxias furibus et
tineis. Quid te jactas? Quia infirmus es, ideo sunt tibi
multa necessaria. Opus est multum vestiariis, quia frigus
pati non potes : jumentis utaris, quia pedibus ambulare
non potes. Ista fulcimenta sunt infirmitatis, non orna-
menta potestatis. Quæ illæ divitiæ sunt Angelorum? Unam
vestem habent lucis : nunquam teritur, nunquam sordi-
datur. Illæ sunt veræ divitiæ, ubi nulla erit inopia, nulla
erit indigentia. Quid modo quæris hoc, antequam sur-
gas? Si filius es mulieris hujus, attende quando tibi di-
vitiæ promittantur. « Surrexerunt filii ejus, et ditati
sunt. » Para te resurrectionis divitias accipere. Noli has

¹ Prov. xxxi, 27. — ² Ibid. 28.

amare, ut merearis ad illas venire. « Surrexerunt filii ejus,
et ditati sunt. »

XXVI. « Et vir ejus laudavit eam¹. » Nos eam lauda-
bimus, sed non de nostro. Ipse vir ejus laudavit eam.
Quando surrexerunt filii ejus, et ditati sunt; attendit eam,
et inspexit eam, et laudavit eam. Quis nolit audire quo-
modo laudaverit? Si tam jucunde audistis, cum laudare-
tur a nobis; quomodo audiremus, si possemus audire si-
cut eam laudavit vir ejus? Laudavit eam in resurrectione:
cum resurrexerimus, audiemus. An et modo non tacuit
laudem ipsius? Hæc est ipsa laus, ipsa sequetur². Au-
diamus, audiamus quemadmodum eam laudaverit vir ejus,
videns eam jam cum tanta beatitudine filiorum, divitum
in resurrectione mortuorum.

XXVII. « Multæ, inquit, filiæ fecerunt potentiam³. »
Laudes sunt, quibus eam laudat vir ejus. « Multæ filiæ
fecerunt potentiam. » Quæ filiæ, quibus hæc compa-
ratur? Et non comparatur. « Multæ filiæ fecerunt poten-
tiam : tu autem superasti. » Attendite, rogo vos : jam
in fine lectionis sumus. Metuo enim ne ibi vos habeam
fatigatos, ubi maxime exigo intentos. Audiamus laudes
illius. « Multæ filiæ fecerunt potentiam; tu autem supe-
rasti et superposuisti omnes. » Tu, inquit, omnes su-
perasti, tu super omnes posuisti. Quæ sunt ergo aliæ fi-
liæ quæ fecerunt potentiam, quas ista superavit, et super
quas ista superposuit? Aut quam potentiam fecerunt; aut
unde ista superavit? Sunt enim malæ filiæ, quæ sunt hæ-
reses. Quare filiæ? Quia et illæ ex ista natæ sunt. Sed filiæ
malæ, filiæ non similitudine morum, sed similitudine sa-
cramentorum. Habent et ipsæ sacramenta nostra, habent
Scripturas nostras, habent Amen et Alleluia nostrum,

¹ Prov. xxxi, 28. — ² Cod. Cass. vii, fol. 380 : « Ipsa sequitur, audiamus; ita vivatis in illa, et cum illa audiamus, etc. » — ³ Prov. xxxi, 29.

habent pleræque Symbolum nostrum, habent multæ Baptismum nostrum : ideo filiæ. Sed huic mulieri, vultis nosse, quid alibi dictum sit, in Canticis canticorum? « Si-
» cut lilium in medio spinarum, ita proxima mea in medio
» filiarum¹. » Mirum dictum, easdem et spinas dixit et filias. Et illæ spinæ faciunt potentiam? faciunt plane. Non videtis quemadmodum et ipsæ hæreses orent, jejurent, dent eleemosynas, laudent Christum? Possum dicere, esse ibi pseudo-prophetas, de quibus dictum est : « Faciunt
» signa et prodigia multa, ut fallant, si fieri potest, etiam
» electos². » Ecce prædixi vobis. Faciunt potentiam et spinæ : de qua potentia dicitur : « Nonne in nomine tuo
» manducavimus et bibimus, et in nomine tuo virtutes
» multas fecimus³? » Manducavimus et bibimus⁴, non de quocumque cibo diceret : nostis de quo dicere potuit, vel potu. Et virtutes multas fecimus. Faciunt potentiam multæ filiæ, non negamus : et spinæ florem habent, sed fructum non habent. Hæc autem cui dixit, « Tu autem
» superasti et superposuisti omnes, » unde superavit, nisi quia non solum florem, sed et fructum habet?

XXVIII. Quem fructum habet? Unde superavit? Dicitur mihi. « Supereminentem, inquit, viam vobis demonstravi⁵. » Quam supereminentem viam? Quia inde ista superavit, inde ista superposuit omnes. « Si linguis hominum loquar et Angelorum, charitatem autem non habeam, factus sum ærumentum sonans, aut cymbalum tinniens⁶. » Loquitur linguis, ad potentiam illam flores pertinent. « Si sciam omnia sacramenta et omnem scientiam, et habeam omnem prophetiam et omnem fidem, ita ut
» montes transferam, (quanta potentia!) charitatem autem non habeam, nihil sum. » Audi adhuc alias potentias, ad

¹ Cant. II, 2. — ² Matth. XXIV, 24. — ³ Id. VII, 22. — ⁴ Luc. XIII, 26. —
⁵ I Cor. XII, 31. — ⁶ Id. XIII, 1.

florem pertinentes, non ad fructum. « Si distribuero omnia mea pauperibus, et tradidero corpus meum ut ardeam, charitatem autem non habuero, nihil mihi prodest¹. » Hanc habet ista supereminentem viam, unde illi dixit, « Multæ filiæ fecerunt potentias. » Multæ locutæ sunt linguis, scierunt omnia sacramenta, fecerunt virtutes multas, dæmonia excluserunt, res suas pauperibus distribuerunt, corpora sua ignibus tradiderunt. Infra te sunt, quia charitatem non habuerunt. « Tu autem superasti et superposuisti omnes : » non solum flore, sed et fructu grava, fructu abundans. Vide ipsum botrum, unde incipiat. Cum enumeraret opera carnis : « Fornicationes, inquit, immunditiæ, luxuriæ, idolorum servitus, veneficia, inimicitæ, contentiones, æmulationes, animositates, dissensiones, hæreses, invidiæ, comessationes, ebrietates; et his similia, quæ prædico vobis, sicut prædixi, quoniam qui talia agunt, regnum Dei non possidebunt². » Enumeratis omnibus spinis in ignem mittentis : « Fructus autem spiritus est, inquit, charitas. » Et ab hoc capite, ab hac tanquam radice cætera contextuntur : « Gaudium, pax, longanimitas, benignitas, bonitas, fides, mansuetudo, continentia³. » Unde iste botrus pulcher? Quia pendet a charitate. « Multæ filiæ fecerunt potentiam : tu autem superasti et superposuisti omnes. »

XXIX. In illis quid remansit? « Falsæ gratiæ, et vana species mulieris⁴. Quia si charitatem non habeo, factus sum ærumentum sonans, et cymbalum tinniens : nihil sum, nihil mihi prodest. Falsæ sunt ergo gratiæ, et vana species mulieris. Mulier enim sapiens benedicitur. » Ista quæ quæsit quid intelligeret, quæ intellectum custodivit, ista sapiens, ista benedicitur : non illæ falsæ spe-

¹ I Cor. XIII, 2, 3. — ² Galat. V, 19-21. — ³ Ibid. 22. — ⁴ Prov. XXXI, 30.